

L'emissora de la CCMA estrena demà una graella que combina espais veterans amb noves apostes

iCat torna a l'FM

Xavier Roca
BARCELONA

Des de demà, l'emissora iCat –que fa cinc anys va abandonar la freqüència modulada per emetre's només per internet– torna a les ones amb una programació renovada i també amb una nova imatge i logotip. Aquest retorn és fruit del conveni que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) va signar al mes d'abril amb el Departament de Cultura.

El director d'iCat, Saül Gordillo, va recordar ahir que l'emissora “ja està funcionant en proves per FM des del 1 d'agost”, i va subratllar que “aquest retorn no suposa abandonar l'aposta digital”, ja que demà s'estrena també “una nova aplicació d'iCat per a mòbils”. Segons Gordillo, la nova graella té com a objectiu “arribar al màxim de públic possible”, combinant “els programes estrella de l'època d'internet” amb apostes de nova creació. El despertador *Els experts*, *Independents*, *El celobert* i *Delicatessen* se-

Els responsables de la nova graella d'iCat amb la presidenta de la CCMA, Núria Llorach; el conseller de Cultura, Lluís Puig, i el director de l'emissora, Saül Gordillo ■ EUROPA PRESS

Les arts escèniques, el jazz, el cinema, les sèries i els llibres hi tindran els seus espais

ran alguns dels espais repetidors, mentre que les novetats se situaran en la franja nocturna, amb programes de temàtica cultural o sobre diferents estils musicals; així, *Entre caixes* es dedicarà a les arts escèniques; *Sona 9*, als grups emergents; *L'irradiador*, a la literatura alternativa; *Serioses*, a la ficció televisiva; *Jazz Watusi*, al jazz; *Memento*, al cinema; *Casa Babylon*, a

les músiques del món; *Beats per minut*, a la música electrònica, o *Pista de fusta*, a la música de ball. També s'estrenarà *iCat-Kids*, dirigit als més joves.

La presidenta de la CCMA, Núria Llorach, va recordar que el 2012 la Corporació “va haver d'aplicar mesures de control de despeses”, i que la restricció d'iCat a internet en va ser una de “provisional i reversible”. ■

Mirador

Imma Merino

Ports com a borsa de valors

Just abans de marxar de Barcelona durant una temporada indefinida, vaig anar a la Fundació Tàpies per veure-hi l'exposició *Sísif col·lectiu*, que reuneix projectes fotogràfics d'Allan Sekula (1951-2013), realitzats entre 1989 i 2010, a propòsit d'activitats relacionades amb la indústria marítima i que, per tant, no són alienes a l'esdevenir de l'economia en el món globalitzat. El fotògraf nord-americà, singularitzat per una reflexió teòrica sobre les imatges exercida des d'una perspectiva crítica formada en l'heterodòxia marxista de Marcuse, sempre va tenir present les conseqüències de l'economia (de les formes de productivitat capitalistes) en els humans, i així doncs, en els nostres cossos, relacions i maneres de viure.

En tot cas, Sekula no ignora la literatura, la mítica, la fabulació (el primer dels projectes, que va desenvolupar del 1989 al 1995, es titula *Fish Story*, un terme que fa referència a la tendència dels pescadors a exagerar i embellir les seves aventures) de la vida marítima, però les contrasta amb una realitat sotmesa a una economia que converteix els vaixells en fàbriques i que recluta en el mercat laboral globalitzat mà d'obra barata per hores de treball interminables; també que ha tancat drassanes que a vegades són reutilitzades, com ara per exercicis militars o com a platós cinematogràfics, i ha dut a abandonar ports o, d'altra banda, a la seva transformació en llocs sense bullici de vida. En una de les seves notes a propòsit de *Fish Story*, Sekula apunta que el comerç i la indústria eren, certament, la raó de l'encant mercantilista dels ports; tanmateix,

com més regularitzats, racionalitzats i automatitzats els moviments de mercaderies, els ports més s'assemblen a la borsa de valors. Als ports actuals no se senten pràcticament olors perquè totes les mercaderies estan en caixes: “Les caixes, vistes des d'una elevació vertical, tenen les proporcions de bitllets de banc lleugerament allargats. El contingut és anònim: components electrònics, les pertinències mundanes de militars subordinats, cocaïna, restes de paper (qui ho sap?), ocults rere les parets de xapa d'acer ondulat engalanades amb el logo de les companyies navilières mundials: Evergreen, Matson, American President, Mitsui, Hanjin, Hyundai.” També podem suposar que part d'aquestes caixes opaques contenen residus que van convertint el mar en un abocador.

He anat pensat en les fotografies de Sekula que mostren drassanes i estacions marítimes abandonades, homes recuperant maons d'un magatzem demolit en una zona portuària, grues descarregant contenidors, treballadors netejant abocaments químics després de l'explosió d'una refinera, soldadors de bucs, maquinistes i oficials, estibadors descarregant peix i dones al mercat del peix després de la subhasta, fogueres de palets, tripulacions i persones esperant feina als ports, un vaixell amb un nom de pintor (Renoir) que transporta passatgers entre Calais i Dover. I, entre moltes altres realitats o imatges de realitats, també treballadors portuaris en vaga o després de fer-la. Fotografies de mons en runes, d'activitats productives, de mercaderies i de residus, d'accions de lluita i resistència. Realitzades, entre altres llocs, als ports de Los Angeles, Nova York, Gdansk, Rotterdam, Vigo i Barcelona. Hi he pensat en un lloc vora el mar, on em banyo en platges davant d'unes aigües cada cop més ocupades per barques després que el territori pròxim hagi sigut (ho continua sent) transformat, per no dir destruït, amb la construcció de tantes cases. Aquestes barques, que amarren en ports que els ajuntaments consenten perquè hi recaptin, van privatitzant les costes, on hi ha llocs dels quals encara gaudeixen uns pocs amb llicències que, misteriosament, van renovant-se. Llocs de mar convertits en mercaderia.

**‘Sísif col·lectiu’
reuneix
projectes
fotogràfics
d'Allan Sekula**

Una direcció vacant

L'Akadèmia presenta cartell i convida els joves a liderar la sala del futur

J.B.
BARCELONA

El teatre Akadèmia busca nova direcció artística. L'abril passat, l'actriu Mercè Managuerra va dimetir després de 10 anys de perseverança i complicitat amb Elsa Peretti, que van engegar juntes el 2007. Ahir es va presentar una temporada de transició dirigida per Guido Torlonia, *Al galop* (2014 i 2015), *L'amant* (2016) i *Sik Sik y otros* (2016). El director signarà dues peces, *Caro, maestro*, que homenatja Strehler (en

Foto de família dels artistes d'aquest cartell, amb Torlonia al centre, ahir, al Teatre Akadèmia ■ AKADEMIA

unes lectures dramatitzades en què relleven Carme Elias, Mario Gas, Marisa Paredes, Pep López i Carlota Olcina, a l'entorn de Nadal) i *Link Link Circus*, amb Isabella Rossellini, fi-

lla d'Ingrid Bergman. L'Akadèmia convoca els joves artistes perquè presentin propostes per liderar les futures temporades a la sala.

El cartell és fidel. Per-

què repeteix l'adaptació de *Yerma*, de Marc Chornet. Perquè es dona continuïtat al primer concurs de microteatre (*Yes potser* és l'obra del grup guanyador del curs passat). A3 presenten una tragicomèdia de Marguerite Duras. També repeteix la directora Loredana Volpe, ara fent una adaptació d'*Espectres*, d'Ibsen. Emilià Carrillà i Boris Rotenstein tindran espai en l'aparador al teatre francès. Entre les novetats, *Dei Furbi* i la seva dramaturgia del darrer conte de Kafka, *Oklahoma*; Marta Gil, que adapta *Sis escenes d'un matrimoni*, de Bergman, i la invitació a Thomas Richards per posar en pràctica Grotowski. ■